

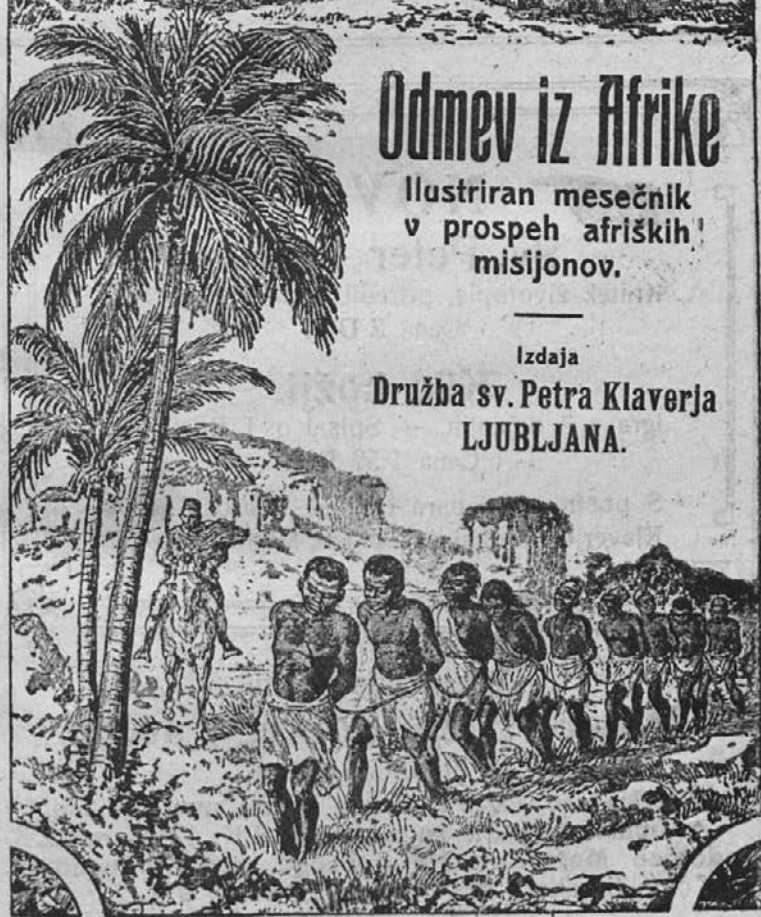

Odmev iz Afrike

Ilustriran mesečnik
v prosep afriških
misijonov.

Izdaja

Družba sv. Petra Klaverja
LJUBLJANA.

Odmev iz Afrike, ilustriran mesečnik v prosepah afriških misijonov in v oproščenje zamorskih sužnjev. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Tiska se v slovenskem, poljskem, češkem, nemškem, ogrskem, francoskem, angleškem, laškem in španskem jeziku. Blagoslovljen po papežih Piju X. in Benediktu XV. Stane za celo leto v slovenski izdaji **Din. 6 (K 24.)** Posamezna številka **K 2:50.** — Uredništvo „Odmeva iz Afrike“ pošilja kot je znano, vsako leto svojim naročnikom „Klaverjev koledar“ za zmerno ceno. Naročila naj se naslavljaajo:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Miklošičeva cesta št. 3.

VSEBINA:

Dušna premija. — Veliki petek in misijon. — Križarska vojska molitve. — Iz misijonov: Apostolski vikariat Tananarivo. — Dvanajst na enkrat.

Slike: Gradba siromašne cerkvice v Afriki. — „Presveta teče Kri“ — v rešenje vseh ljudi.

 NOVO!

Sv. Peter Klaver.

Kratek životopis, priredil o. J. Pristov, S. J.
Cena 2 Din.

Klic božji.

Igra v 3 dejanjih. — Spisal o. J. Baeteman.
Cena 1:50 Din.

S poštino 10 para več. — Naroča se pri Klaverjevi družbi v Ljubljani, Miklošičeva c. 3.

**Vsem častilcem
Matere božje dobrega sveta**

priporočamo:

Litanije Matere božje dobrega sveta, spredaj s podobo v obliki molitvene knjige, 1 kos 1 K; 12 kosov 12 K.
Podobice Matere božje dobrega sveta z molitvico, črno tiskane 1 kos 80 vin.; 12 kosov 9 K.

Gradba siromašne misijonske cerkvice v Afriki.

Dušna premija.

V namen naših naročnikov in dobrotnikov opravijo
afriški misijonski škofje in misijonarji
letno 500 svetih maš.

Veliki petek in misijon.

Veliki petek — misijonski dan! Ob tem tako globoko pretresljivem prazniku spleta sveta Cerkev tolažbe-polne misijonske misli. Ta strašni, s presveto Krvjo Boga-človeka označeni dan naj bi bil dan milosti in odrešenja vsega človeštva, dan obnovitve naše notranjosti.

Sv. Cerkev oznanja v svojih berilih usmiljenja polne namene Gospodove z ozirom na svoje novo ljudstvo, namreč pogane.

Še več! — Ona moli danes za vse ljudi ter s tem dokazuje, da je v resnici nevesta Njega, ki je današnji dan pretil svojo presv. Kri do zadnje kapljice za vse ljudi. Moli za katehumene — in ah, koliko število jih vidi naše duhovno oko ravno v Afriki! — za te srečne izvoljence, ki

bodo jutri očiščeni v presv. Krvi Jagnjetovi, ki je bila današnji dan tudi zanje prelita.

O, združimo se, dragi prijatelji misijonov, ta dan v vroči molitvi z duhovnikom pri oltarju!

Molimo za naše katehume, da Gospod, naš Bog odpre njih srca in vrata svojega usmiljenja, da bodo očiščeni v kopeli sv. krsta vseh svojih grehov, da bodo tudi oni udje Kristusa Jezusa, Gospoda našega!

Molimo!

Vsemogočni, večni Bog, ki svojo Cerkev vedno pomlajaš z novim naraščanjem, pomnoži vero in spoznanje naših spreobrnjenec, da bodo, prerojeni po sv. krstu, prišteti tvojim otrokom. Po Jezusu Kristusu, Gospodu našem. Amen.

Molimo za pagane, naj vsemogočni Bog vzame hudobijo iz njihovih src, da zapuste svoje malike in se spreobrnejo k živemu in pravemu Bogu in k njegovemu edinorojenemu Sinu Jezusu Kristusu, Gospodu našemu.

Molimo!

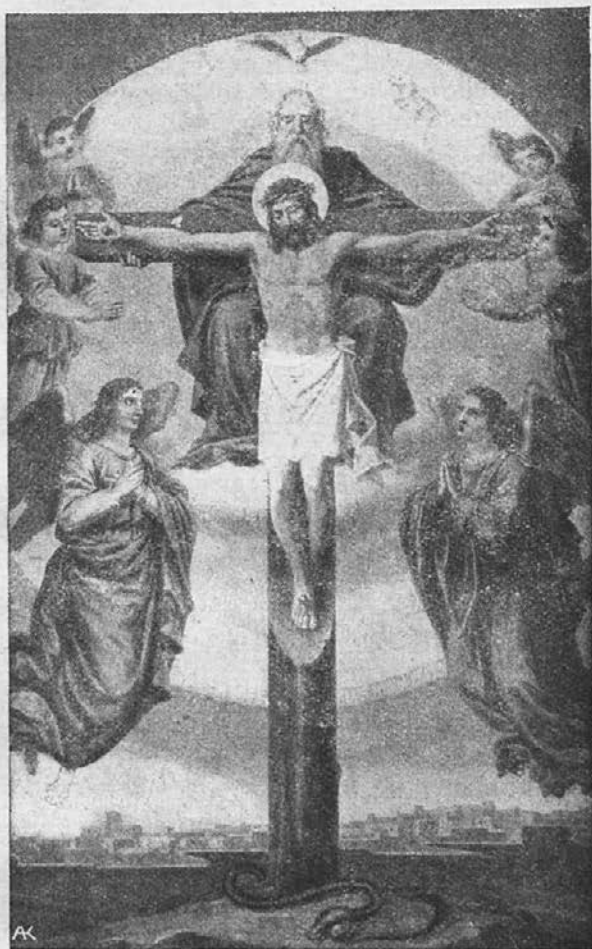
Vsemogočni večni Bog, ki nočeš, da grešniki umró, ampak živé, sprejmi milostno našo molitev ter jih osvobodi malikovalstva in zedini jih s svojo sv. Cerkvijo v čast in slavo svojega imena. Po Jezusu Kristusu. Amen. (A. * mašna knjiga rimske Cerkve.)

Nimam li prav, dragi čitatelj moj, ako trdim, da je veliki petek — misijonski dan? Pristaviti še smem: Poseben praznik naše družbe. Kako to? Previdnost božja je naklonila — malokdo se pač tega spominja — da je ravno veliki petek (10. aprila 1897) blagopokojni kardinal Haller potrdil pravila Klaverjeve družbe ter jo s tem povzdignil v cerkveno družbo. Ako je torej 29. april 1894, (dan avdijske pri Leonu XIII.) ustanovni dan cele družbe, je veliki petek 1897 kot njen „krstni dan“ istotako pomenljiv.

O dan, ki mu ni nobeden enak, dan bolečin, dan trpljenja, pa tudi dan upanja! Kako velepomnen, milostipoln si tudi za Klaverjevo družbo! In naj ima naša družba tudi pogosto svoj veliki petek, četudi je prostor njenih udov večkrat pod križem, kaj zato! Kdor se križa boji, naj nikar ne misli, da je poklican k delu za zveličanje neumrjčih duš!

Kristus je duše rešil na križu. Tudi mi ne moremo z njim pridobivati duš drugače, kot pod križem. Toda pogum! Velikemu petku sledi velikonočna nedelja. In sicer še prav posebno za one, ki bodo s Kristusom za rešitev duš delali, se borili in trpeli. Ledóchowska.

„Presveta teče kri — v rešenje vseh ljudi.“

Križarska vojska molitve za Afriko.

(Od 24. aprila do 2. maja.)

Kakor druga leta, tako vabimo tudi letos naše bralce, podpornike in dobrotnike misijonov, da se prav obilno udeležijo „Križarske vojske molitve za Afriko“. — Molitvice k presv. Srcu Jezusovemu za spreobrnjenje Afrike“ se lahko dobijo zastoj in v poljubnem številu pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani; hvaležni pa smo, če se nam pošlje majhna vsota za poravnavo poštne.

Do čč. gg. duhovnikov-podpornikov in druge čast. duhovščine pa imamo vdano prošnjo, da seznanijo tudi druge vernike s to pobožnostjo, ki ne rosi blagoslova samo za Afriko, ampak tudi za našo domovino.

V zavodih, šolah, samostanih, misijonskih odsekih in drugih društvih se ta devetdnevna pobožnost zelo primerno lahko opravlja skupno, kdor pa bi zgoraj omenjene molitvice ne imel, naj ne zamudi, jo takoj naročiti, ali pa kako drugo primerno molitvico v ta namen opravljati. — Molimo, prosimo, napnimo vse moči in rotimo božje Srce Jezusovo pri sv. maši in sv. obhajilu, da se vendar usmili črne Afrike, vzame od nje prokletstvo Kamovo in tudi uboge zamorske narode pripelje k luči sv. vere!

Iz misijonov: Apostolski vikariat Tananarivo.

Pismo o. Falquegrettes iz družbe Jezusove naši vrhovni voditeljci
z dne 7. februarja 1921.

Pisal sem Vam že o priložnosti o nameravani popravi in morebitnem povečanju naše Klaverjeve cerkve. V vikariatu Tananarivu je to edina sv. Petru Klaverju posvečena cerkev. Žal pa moram pripoznati, da velikemu apostolu črncev nikakor ne dela posebne časti. Majhna je in mračna in izdaleka ne zadostuje številu tukajšnjih vernikov.

Rad bi postavil, če bo mogoče, v Ambatu novo cerkev sv. Petru Klaverju na čast, ki bi naj bila središče in ognjišče za vso okolico. Morala bi biti seveda precej obširna, da bi nudila dovolj prostora gorečim vernikom vseh dvanajstih okoli Ambata ležečih krajev. K službi božji naj bi se od vsepovsod zbirali v nji, zlasti bi naj prejemale v nji sv. zakramente.

Kadarkoli mašujem v Ambatu, me vsakikrat srce boli, ko vidim, kako se množica gnete v cerkvi in kako številni verniki vendar vstrajajo v okuženem zraku. V večjo čast božjo in v počeščenje njegovega zvestega služabnika Klaverja bi bilo pač spodobno, če bi postavili lepšo hišo božjo. To tem bolj, ker živimo sredi med protestanti, katerih cerkev je kaj čedna in jo krasi lep zvonik.

Usojam si z dovoljenjem prevzvišenega škofa de Saune, ki je temu načrtu podelil svoj blagoslov, prositi Vas v ti zadevi pomoči. Upam, da bodo naši prijatelji sv. Petra Klaverja blage volje priskočili na pomoč. Naši

krščenci se jih bodo v molitvah hvaležno spominjali. Morda bi bilo umestno, da bi v cerkvi vzdali ploščo z imeni darovalcev in z opominom, naj vsi pri sv. mašah navzoči zanje molijo.

Dela je pri nas čez glavo. S skoro sedemdesetletnim vikarjem oskrbujeva 48 naselbin. Tako moreva obiskovati posamezne naselbine le enkrat ali dvakrat v letu za kaka dva, tri dneve. V krajih, kjer prebivajo kristjani bolj strnjeno, sva sklenila potrebno, da se bližnjih vasi prebivalci zberó vsaj enkrat na mesec in sprejmejo ob tej priliki sv. zakramente. Tu imajo tudi kongregacije, moške in ženske, svoje shode. Te družbe so res neprecenljive vrednosti. Svoje ude napeljujejo k dobremu in jih utrjujejo v gorečnosti, tako pospešujejo kaj lepo versko življenje in podpirajo misijonarja zelo pri njegovem delovanju. Marijina družba šteje 235 udov, družba sv. Jožefa 140. Pri bratovščini vednega češčenja je vpisanih 1500 udov; kakih 1000 od teh redno sprejema zadostilno sv. obhajilo.

Ko bi le imeli več duhovnikov misijonarjev! Ali vsaj dovolj sredstev, da bi mogli nastaviti in vzdrževati več katehistov (učiteljev za veronauk), kakor delajo naši sosedje protestanti. Dosegli bi mnogo več uspehov. Verniki misijonske postaje sv. Petra Klaverja so res že izredno mnogo žrtvovali, da imajo svojega katehista. Njih šolo pohaja 80 učencev, ki vsi vestno obiskujejo službo božjo, se vneto uče katekizma ter nam budé najlepše upe za nadaljni dober razvitek in prospeh te krščanske občine.

Kratki misijonski dopisi.

Sestra Stanislava, dominikanka v Južni Afriki, piše: Imamo tukaj 83 malih napolčrncev. Ko smo jih dobili, so bili povečini pagančki. Po nekaj letih pa so popolnoma predrugačeni in ko pri nas izstopijo, delujejo med svojimi rojaki kot pravi misijonarji. dalje imamo v našem misijonu 104 odrasle črnce. Izmed teh jih je 40 že krščenih; druge katehist, njihov rojak, na sv. krst pripravlja. Ta katehist je izredno goreč; še bolj ko z besedani uči in vpliva s svojim zgledom. Izmed tistih, ki so sprejeli sv. krst od l. 1906, jih je 30 umrlo kmalu po sv. krstu. V zadnjih dveh letih smo imeli

sedem porok; učenci in učenke našega zavoda so si pred oltarjem prisegli zvestobo za življenje. Reči moram, da je to velik in razveseljiv uspeh naše sv. vere. Ob našem prihodu semkaj so živeli domačini v zelo žalostnih duševnih razmerah in so bili krščanstvu zelo nasprotni. A sedaj seme klije in se razvija bolj in bolj. Kjer so poprej živeli po paganskih navadah in čisto brezbožno, najdemo zdaj globoko vernost in zgledno družinsko življenje. Velika tolažba je to za nas, vsem, našim blagim dobrotnikom pa bo to gotovo izprosilo obilo blagoslova božjega.

Dvanajst na enkrat.

Piše o. Baeteman, misijonar-lazarist v Abesiniji.

Kakor milost božja deluje na razne načine in nagiblje duše, tako različna so tudi spreobrnjenja. Včasih ne napravljajo misijonarju nikakih težkoč, temveč so podobna zrelemu sadju, ki se mu nudi brez posebnega truda. Večkrat pa čaka leta in leta ter se trudi v potu svojega obraza za rešitev kake duše, a brez uspeha. Toda kdo more umeti skrivnosti neskončne modrosti in pravičnosti božje; misijonarji so le slabotno orodje božje previdnosti.

Včasih pa ljubi Bog oveseli in tolaži srca svojih služabnikov z nenadnimi in čudovitimi spreobrnjenji, kot da jim hoče viliti novega poguma v bridkostih in težavah njihovega trudapolnega življenja. Tak slučaj je doživel neki misijonar v žalostni puščavni Alitiene. — Nekega dne pride v misijon mlad katoliški zamorec s poročilom: „Častiti oče, tvoj prijatelj Abdala je blizu smrti. Prosi te torej za plahto, v katero bi ga zavili po smrti.“

Abdala je bil še mohamedan; a misijonar ga je poznal kot blago, odkrito dušo. „Je li upati, da se spreobrne?“ vpraša misijonar mladeniča. „Malo verjetno“, odvrne ta. „Lažje bi bilo, priklicati mesec z neba, kot spreobrniti mohamedanca.“ Ta izjava je misijonarja napolnila z žalostjo in bridkostjo. A kljub temu pošlje Abdalu zaželjeno plahto. Ob enem pa goreče prosi Odrašenika za njegovo spreobrnjenje.

Drugi dan pride mladenič zopet in pravi: „Ljubi oče, Abdala te srčno prosi, da bi prišel nemudoma k njemu.“ — „Je li danes kaj več upanja?“ — „Mogoče, zelo namreč hrepeni po tebi.“

Bilo je okrog 11. ure dopoldne, vročina na širni planjavi Alitiene neznosna, zrak vroč kot v ognjeni peči. Toda kaj zato. Gre za rešitev neumrjoče duše. Misijonar vzame palico ter hiti s spremljevalcem po slabih, nevarnih potih v dve uri oddaljeno vas, ležečo ob pobočju visoke gore. Mrtvaška tišina vlada naokrog, koče so prazne. Legar je razsajal tukaj in kogar ni pobrala smrt, je pobegnil od tod. Nekoliko stran od vasi je imel Abdala svojo kočo, postavljeno iz zgolj vejevja. Vhod v njo je bil tako nizek, da je misijonar le s težavo prišel v notranjost. Abdala je ležal na bornem slamnatem ležišču, s kamenom pod glavo, mesto vzglavja. Obraz mu je bil blede, upadel. Tudi njega se je lotil legar. Kuha ga neznosna vročina, ozdravljenja ni upati. Streže mu neki mohamedanec, ki mu od časa do

časa ponudi nekoliko slane vode kot edino okrepčilo, ki ga je imel pri rokah.

Ko bolnik zagleda misijonarja, se mu razjasni obraz. Hvaležno mu ponudi roko, rekoč: „Hvala ti, oče, da si prišel. Glej, kmalu bom umrl; a umreti hočem kot katoličan. Veliko sem potoval v življenju in poznam vero mohamedovo, razkolniško in vašo katoliško. Spoznal sem, da je le vaša prava, resnična. In vi belokožci ste tako blagosrčni. Clovek kar čuti, da ste kot poslanci, angelji božji prišli v to našo žalostno deželo. Zato ljubi oče, prosim te, krsti me!“

Globoko ginjen po teh besedah, tolaži misijonar bolnika ter prosi njegovega strežnika, da ju za nekaj časa pusti sama. Toda Abdala ga pokliče nazaj, rekoč: „Naj le ostane tukaj; imam tudi njemu nekaj povedati.“ In vpričo misijonarja, njegovega vodnika in poglavarja krščanske občine, ki je bil medtem prihitel, se obrne k tovarišu ter mu pravi: „Ljubi brat, glej, kmalu bom umrl in vpričo smrti clovek ne laže. Veruj torej, da govorim resnico. Ako te bodo moji mohamedanski bratje vprašali, zakaj sem hotel umreti kot katoličan, reci jim, da sem imel dušo, ki sem jo hotel rešiti. Zveličati pa sem jo mogel le kot katoličan. Že pred 10 leti sem sklenil se spreobrniti. Toda čakal sem do sedaj, da nikdo ne more reči, Abdala je radi denarja zapustil vero svojih očetov in šel k Evropejcem. Da, umreti hočem kot katoličan. Želim le, da tudi moja žena in deset otrok sledi mojemu zgledu. Tako, sedaj sem vse povedal. To je poslednja volja Abdalova.“

Nato se obrne k misijonarju, rekoč: „Ljubi oče, bil si vedno tako dober in prijazen z menoj. Glej, usliši me, in podeli mi sv. krst. In še eno željo mi izpolni. Pokoplji me v nov grob, v katerem še ni bilo nobenega mrliča. To je vse.“ Potem, ko je prosil še glavarja, naj odkaže njegovi družini košček pašnika za njeno majhno čredico, kar mu je ta tudi drage volje obljubil, je z veliko pobožnostjo prejel sv. krst.

Poslovivši se od Abdala, se misijonar poda v pet minut oddaljeno kočo njegove žene, kjer je našel še večjo revščino in bedo. Reva je ležala istotako bolna in okrog nje osem njenih do skrajnosti oslabeledih otročičev. Le dva otroka, prvi star pet in drugi osem let, sta bila še zdrava. Ta dva sta stregla drugim. Misijonarjev prihod je bil za ta bedna bitja kot svetel žarek v temni noči gorja in zapaščenosti. Duhovnik ponudi bolnikom nekoliko okrepčila; toda reveži so bili preslabi, da bi mogli kaj zaužiti.

Žena najprej vpraša, kako je z njenim možem in prosi misijonarja, naj ga nikar ne zapusti. Nato pa pravi: „Kako vendar Abdala ljubi vašo sv. vero. Kolikokrat, ko smo se zvečer nahajali v puščavi ali v kaki globeli, mi je rekel: „Žena, veš kaj, sprejemiva katoliško vero! Hočeš li? Glej, tam je resnica.“ In vendar smo še vedno čakali. Ni li danes že prepozno? — „O ne, se je že zgodilo.“ — „Kako?“ — „Abdala je krščen.“ — Solze, ki so zalesketale v očeh uboge žene, so pričale o njeni hvaležnosti, ko je vzkliknila: „O, srčna hvala! A sedaj krsti še mene; kajti tudi jaz bom morala umreti.“ — „Potrpi nekoliko; nisi še dovolj poučena. Prišel bom prav gotovo zopet in te učil krščanskih resnic.“ — O, nikar ne odlagaj, dobri oče. Glej, vsi smo tako slabi. Čutim, da mi pešajo moči... In otroci, ubogi moji malčki, se ti li nič ne smilijo? Imej sočutje z nami, oče, in krsti nas!“

Ginjen po teh besedah vpraša misijonar otroke, če želijo sprejeti sv. krst. In ko mu pritrdijo, ni odlagal dalje, temveč vsem podelil zakrament prerojenja.

Bilo je že pozno, ko se je misijonar vračal proti domu. Solnce je že zatonilo in iz skalnih globeli bližnjega gorovja se je slišal hripavi glas hijene. Ko je dospel v misijon, je bila že popolna tema. Toda še nikdar se ni čutil tako srečnega kot danes. Spodtikal se je sicer na kameniti ostri stezi, a kaj je maral zato. Sladka radost mu je pospešila korake, da raznih ovir ni niti čutil.

Drugo jutro po sv. maši je zopet hitel k svojim bolnikom. Našel je Abdala samega, mohamedanec ga je bil zapustil. V sosednji koči je umrlo najslabotnejše dete. Ko bi misijonar ne prišel, bi mrlička nikdo ne pokopal. Naslednjo noč je umrl tudi Abdala in sicer popolnoma sam, brez prič ali kake pomoči. Neki katoličan je šel drugi dan tod mimo in stopil slučajno v kočo. Našel je mrliča in ga pokopal pred kočo.

Mati in ostali otroci so ob skrbni postrežbi zopet ozdraveli. Sedaj bivajo v bližini Alitiene ter so presrečni, da se lahko udeležujejo pouka v sv. veri, ki jim je v najtežji in najbridkejši uri njihovega življenja prisvetila kot žareča luč ter jih iz tmine zmot privedla v naročje vse osrečujoče matere sv. Cerkve.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Rimu. Odgovorni urednik: Dr. J. Jerše.

Natisnila tiskarna „Tiskovnega društva“ v Kranju.

Večina izmed nas ima srečo, bivati v bližini, ali vsaj ne v preveliki oddaljenosti od hiše božje, kjer lahko obišče svojega Boga in Gospoda in mu potoži svoje težave, se udeleži najsv. daritve in prejema sv. zakramente. Veličastne cerkve pričajo o zvestobi naših prednikov in sodobnikov. Toda v Afriki, kakor tudi v večini drugih poganskih dežel žal temu ni tako. Tamkaj se mora ljubi Zveličar zadovoljiti prav mnogokrat z revno kočo iz slame in ilovice, ker manjka misijonarju potrebnih sredstev, da bi mu postavil boljše stanovanje. In Jezus, ki si je izvolil hlevček za svoje prvo bivališče na zemlji, se zadovolji tudi s skromno ilovnato kočo. Toda, mi, dragi čitatelji, ne smemo pripustiti, da bi se ljubi naš Zveličar vedno nahajal v toliki revščini. Pomagati hočemo, postaviti Gospodu dostojno bivališče. Ako pridobimo misijonarjem potrebnih sredstev za stavbo cerkva in kapelic, s kolikim veseljem bodo oni stavili čedne hiše božje, čeprav bi morda trebalo lastnoročno pomagati in delati v potu svojega obraza.

Gotovo ste ljubi čitatelji iz pogostih poročil spoznali, kako misijonarji ravno sedaj prosijo milodarov za zidanje cerkva. Za časa strašne vojske pač niso mogli misliti na nove stavbe. In sedaj je mnogo cerkva in kapel, ki se hudourjem vročega pasa, pekočemu solncu in uničujočim mrčesom niso mogle ustavljati in so blizu razpada. Krščanske občine so se v teku zadnjih let podesetorile in nimajo več prostora v kapelici, ki je bila postavljena ob ustanovitvi misijona. Take so razmere sedaj v mnogih postajah. Zato so

darovi za zidanje cerkvá v Afriki

ravno sedaj posebno dobrodošli. Kdor hitro da, dvakrat da. Pomagajmo torej, staviti Gospodu dostojno bivališče. Komur je mogoče, darovati celi znesek za eno priprosto cerkev — za kar v Afriki ni treba ravno veliko, približno kakih 2000 frankov, postane poseben dobrotnik tistega misijona, ki je deležen tega milodara. S svojo velikodušnostjo si nakloni in zagotovi velik del hvaležnih molitev misijonarjev in kristjanov ondotnega misijona.

Darovi za stavbo cerkvá v Afriki naj se blagovolijo poslati družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani. Vsak, tudi najmanjši dar v ta namen sprejema s srčno hvaležnostjo

KLAVERJEVA DRUŽBA.

Sv. Peter Klaver pri stavbi cerkvice za gobavce.

Cerkvica bolnišnice za gobavce je bila že čisto razpadla. Zato si je sv. Peter Klaver na vso moč prizadeval, svojim ljubljencem postaviti novo, lično cerkev. Zbiral je v ta namen pri dobrih ljudeh milodarov in sam pomagal zidar-

jem donasati kamenja, opeke, malte in drugega gradiva, da bi šlo delo hitreje od rok. Saj je tako iskreno želel preskrbeti ubogim gobavcem največje in mnogokrat tudi

edine tolažbe vsakdanje svete maše, pogostega svetega obhajila in da bi lahko pogosto obiskali svojega Zveličarja in tolažnika v najsv. zakramentu. — Seveda, to je bilo v Ameriki, kjer se je že za časa sv. Petra Klaverja našlo mnogo bogatih in radodarnih ljudi. A v Afriki, kje pa naj tam vzame misijonar denarja in obrezanih kamenov, kjer so ljudje docela še pogani in še sami tako revni?

Kako srečni smo mi, da imamo toliko in tako lepih cerkev in kapel, krasnih stolnic in veličastnih hramov božjih. Toda v Afriki mora ljubi Jezus pogosto bivati v slamnati koči, ker misijonarji nimajo potrebnih sredstev za stavbo večjih cerkvá iz kamenja.

Sklenimo torej, na čast svetega Petra Klaverja, po svojih močeh kaj darovati za **stavbo cerkva in kapelic** v Afriki ali pa za njih **opravo**. Morda nam bo mogoče prispevati tudi k izdelovanju **paramentov** (mašne obleke) in **cerkvenega perila**. Klaverjeva družba v Ljubljani z največjo hvaležnostjo sprejema darove v ta namen, bodisi v denarju bodisi predmetih.

Ali ste že brali

„Življenjepís sv. Petra Klaverja?“

Priredil o. Jan Prístov, S. J. — Cena 2 dinarja (8 kron).

Naroča se pri Klaverjevi Družbi.